

เมื่อ...ไม่ตาย

นำเสนอเมื่อ : 12 ต.ค. 2551

ไม่นานมานี้...ข้าพเจ้าได้พบและสัมผัสกับเสี้ยวหนึ่งของความตายที่เข้ามาช่วงชิงชีวิตและทำให้ข้าพเจ้าทรมานมัน...หนักลวมมาก

ย้อนกลับไปประมาณ 3 อาทิตย์ ที่ข้าพเจ้าป่วยด้วยโรคหัวใจขาดเลือด
ไม่ยอมกินยารักษาเพราะคิดว่ายังงี้ก็หายตัวเอง แต่ผลที่เกิดขึ้นคือ การไอเกิดขึ้นบ่อยครั้งมากขึ้น และแล้ววันหนึ่งความตายก็เข้ามาเฉียดตัวข้าพเจ้า เนื่องจากข้าพเจ้าหลับไปในเวลาที่ยังวันหลังจากกลับจากตัดหญ้าในสวนไม่รูวานานเท่าไร แต่รูวาชูๆ ข้าพเจ้าก็ตื่นขึ้นมาและวิ่งออกนอกบ้านเพื่อจะขับเสมหะให้พ้นคอออกไป แต่...ไม่เป็นเช่นนั้น ยิ่งไอ(แหง) ยิ่งมีเสมหะ และเสมหะนั้นไม่ขับพ้นคอหรือปากไป แต่ติดดูเหนียวเหนอะหนะอยู่ในโพรงหลอดลม ข้าพเจ้าจึงหายใจไม่ออก มันทรมาน และตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ข้าพเจ้าวิ่งทุรนทุรายออกจากบ้านไปเพื่อบอกภรรยาและญาติๆให้พาไปโรงพยาบาลทันที ทุกคนที่เห็นต่างตกใจพยายามถามว่าเป็นอะไร ข้าพเจ้าพูดออกเสียงไม่ได้ ไตแต่ไอแรงๆ หอบเสียงแหงๆ ดังๆ ไม่เป็นภาษา และมีน้ำลายเหนียวเหนอะหนะไหลเยิ้มออกจากปากต่อหน้าทุกคน การยืดเยื้อชีวิตกับความตายดำเนินต่อเนื่องไป ข้าพเจ้าถูกพาขึ้นรถและขับเร่งออกไปสู่โรงพยาบาล หลังจากรถแล่นได้ประมาณ 200 เมตร ข้าพเจ้าเริ่มหายใจและพูดเป็นภาษาได้ เพราะเสมหะหลุดไปจากหลอดลมแล้ว ช่วงเวลาประมาณ 2 นาทีที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ ข้าพเจ้าไม่รูวว่าจะอธิบายอย่างไรดี ว่ามันหนักลวมมากขนาดไหน แต่เมื่อนั่งไปในรถกลับรู้สึกว่ เหนื่อย หดแรง และรู้ว่าขณะนี้ความตายได้ผ่านพ้นไปแล้ว สุดท้ายก็ปล่อยให้เป็นที่ไปตามระเบียบ คือ หมอตรวจร่างกาย ได้ยามารักษา และพักผ่อนเยอะๆ

ณ เวลานั้น เมื่อ...ไม่ตาย จึงย้อนนึกกลับไปว่า อะไรที่เราคิดขณะนั่งอยู่ในรถก่อนถึงโรงพยาบาล คำตอบคือ ความรู้สึกเหมอลอย เบาๆ วางๆ ไรกำลัง หดหู่ และไม่รู้สึกตื่นตัวอะไรเลย

ณ เวลานั้น เมื่อ...ไม่ตาย ทำไมจึงเขียนบทความนี้ คำตอบคือ รู้สึกเสียใจต่อการไม่ได้ทำหลายสิ่งทั้งที่ควรจะทำ เช่น เมื่อรูวตัวว่าไม่สบายก็น่าจะหายยามากินรักษาเสีย และน่าจะทานน้ำอุ่นไม่ไช่ชอบแต่น้ำเย็น เป็นต้น เรื่องต่างๆเหล่านี้ก็ปล่อยให้ลุล่วงเลย นี่ดิเนะ..ที่ยังหนุ่มแน่นร่างกายจึงลุกขึ้นจากหลับไหลมาต่อสูความตายอัตโนมัติ ถ้าแกตัวลง ก็คงต้องโบกมือลาโลกนี้ไปแล้ว

ณ เวลานั้น เมื่อ...ไม่ตาย จึงอยากจะทำในสิ่งที่ไม่ได้ทำหลายๆเรื่อง เช่น เรื่องหนึ่งก็ทำในขณะนี้คืออยากฝากบอกทุกคนว่า คนไหนหากสายตาของท่านยังดีอยู่ขอให้จงถนอมไว้ ใครที่เล่นคอมพิวเตอร์มากๆ ก็จงหลับพักผ่อนให้เยอะๆ หรือหาอะไรป้องกันแสงเขาสายตาเสีย และสำหรับนักดื่มทั้งหลาย ขอให้ลดๆ และเลิกดื่มได้ยิ่งดี เพราะต้องคิดว่าสายตาของท่านทำงานหนักมาก เนื่องจากอดหลับอดนอน มีสีแแดงโรเพราะเส้นเลือดนำแอลกอฮอล์มาเลี้ยงแทนอาหารที่มีประโยชน์ และประการหนึ่งคือการดื่มมักทำในเวลากลางคืน สายตาจึงต้องแพ่งเพราะมันมืดหรือสลัวๆ ยิ่งแพ่งก็ยิ่งปวดตาแต่อาจจะไม่ได้คิดถึง สรุปว่า เรื่องอะไรต่างๆที่ทำให้สายตาทรมานก็อย่าได้ทำ เพราะหากสายตาเสียเหมือนข้าพเจ้า (ประมาณ 850) จะรู้สึกเสียใจที่ทำให้ดีดั่งเดิมไม่ได้ ร้อยยงนี้ไม่มายหรือกและใส่แว่นนักวิชาการมานานแล้วด้วย

ณ เวลานั้น เมื่อ...ไม่ตาย ก็จะเป็นคนเพี้ยนๆเช่นนี้อีกนาน